

מגילה נקראת פרק ראשון מגילה

ב.

עין משפט
גר מצוה

א א מיי פ"א מהלכות
מגילה הלכה ב טמ
פ"ד ד טור ש"ע א"ח סי'
מרכה ע"פ ח'
ב ב מיי שם הלכה ט
טו"ש פ"ג ע"פ ג'
ג ג מיי שם הלכה ו
פמ"ט ע'
ד ד מיי פ"ג מהלכות
מגילה הלכה ז'
ה ה מיי פ"ה מהלכות
מעלות הלכה ו וע"מ
טור ושו"ע א"ח סימן
מרכה ע"פ ג'
ה ו מיי פ"א מהלכות
הלכה ט:

מוסף רש"י

כרובין כל כך אמי אלא
מקום שזקנו, נשכנסים סס
מכל כג, וקולו יזכר מעיר
גדולה (הגדה ג' ובט"ו
שורבין כא: מחובות ק"ב ב"מ
ל'ק').

רבינו חננאל (המשך)

בומיניהם, ולא כתיב זמן,
או זמנם ומשמע זמנו של
פרוץ לא הוא זמן של
כך, אלא כתב זמניהם,
דייקון מינה כי זמניהם
הרבה תיקרו להם חכמים
הון י"א ו"ב, שני ימים
כנגד י"ד וט"ו, אבל י"ג
לא צריך קרא לרוביה
דהוא זמן קהילה לכל.
והוא יתכן לומר י"ז וי"ז,
דכתיב ולא יעבור, כלומר
אין לו ליעבור ולעשות
ימי הפורים אחר אות ט"ו.
ר' שמואל בר' נחמיה
דייק מכימים, לרבות אחד
עשר ושנים עשר כו'.
ואריך כימים לרבות הוא
דכתיב, כלומר כמי הומים
אחד נחו בהם, עשו
אותם נמי פורים. אמר
ר' יוחנן משנה זו מגילה
נקראת בי"א ובי"ב ובי'
שנשעית סתומה, דבב' ר'
עקיבא הן, אבל חכמים
אומרים אין קורין אותה
אלא בזמנה, והן י"ד
וט"ו בלבד. ואבותיה עלה
מיהא דתיבא אמר ר'
יהודה אימתי קורין בי"א
בי"ב בייג' בומן שהשנים
כתיבין, כלומר בומן
שאין שם שמר להתבלבל
חשבון השנים, וישראל
שרויין על אדמתן, אבל
עתה אע"פ כי בומן הזה
השנים כתיבין, הואיל
ומסתכלין בה אין קורין
אותה אלא בזמנה. ר'
יהודה אליבא דבאן,
אי נימא אליבא דר'
עקיבא אפילו בומן הזה
קורין אותה בי"א ובי"ב'
וב"ג, והא תקנת אנשי
כנסת הגדולה הן, אלא
רדאי ר' יהודה אליבא
דרבנן ובומן שהשנים
כתיבין וישראל שרויין
על אדמתן מיהא קורין
בי"א בי"ב. תיובתא לר'
יוחנן, איבא דאמרי אמר
ר' יוחנן זו השנה
דבב' ר' עקיבא הן,
אבל חכמים אומרים בומן
הזה הואיל ומסתכלין
בה, האבניו מסתכלין
בה, ומשלחין להם מתנות. אין
קורין אותה אלא בזמנה
בב"ד. והאי (ו) שאמר גאון
דיל כך אנו שונין,
ומסתכלין, ופירשוהו אם
השנים כתיבין שיכולין
ישראל להתמיד בתורתן
ואין עליהן סכנה, (אבל

במייסר: ומנייה דומיא דזמנס. רבוא דדרשינן לקרא ליימרתא
דיו"ד וה"א דומיא דעיקר הזמן דנפקא לן מומנס הוא דקא מרבה
דומיא דידהו: זמן קהלה לכל היא. הכל נקלה להנשא מלחמייהו
זין זשושן זין זשאר מקומות כמו שכתבו דכפר הלך לא צריך קרא
לרבויה שיהא רמז לקרייהו דעיקר
הנס בו היה: ימאי נימאי. לעיל
מיניה כתיב י"ד וט"ו ישמחו וכתיב
כימים אשר נחו זהם היהודים וגו'
והוא ליה למיתבז ימים אשר נחו
דמשמע הם הם ימים אשר נחו מלא
כימים לרבות שנים אחרות כדוגמתן:
לדורות הוא דכתיב. להכי שייך
לישנא דקרא כימים כלומר יעשו
לדורות י"ד וט"ו ולא כשר היה כימי הנס
ימים אשר נחו זהם הלך לא איבא
לרבויה מהכא שנים אחרים: זו דברי
ר' עקיבא. הכי גמיר רבי יוחנן
מרביה דמתיב ר"ע אמרה: סתומא.הא.
הרבה סתם משנה סתם ר' שהן דברי
ר' עקיבא. וי"מ סתומא.הא כל הסתומין
תלמידיו היו כדאלמך בסנהדרין (דף
פ"ו). סתם משנה ר"מ סתם תוספתא
ר' נתניה סתם ספרא רבי יהודה
וכוליה סתומא.הא איבא דר' עקיבא
אך קשה צעני לפרש כן שמלני
בכמה מקומות שנס ר"א צרי יוסי
סתומא.הא רבי מנחם צר רבי יוסי
סתומא.הא לקמן צברק צני העיר
(דף ט"ו. ט'): אימתי. הקילו חכמים
על הכפרים: זומן שהשנים כתיבין.
והשנים מתעברות על פי צימ דין
והשנים מתקדשין צימ דין שולחין
שולחיהן להודיע אימתי הוקדש ניסן
ועשוין מועדים ע"פ שלוחין:
כששויוין על אדמתם. והשלוחין
מגייעין עד הפסח לקנא ארץ ישראל:
אלא זומן הוה. שפסקו כל אלה
וישראל נפרדו ולא יגיעו שלוחי צ"ד
אלנס הם ל"ד זופד למקרא המגילה
ואומרים הם ל"ד צלדר קיינן המגילה
נשאר לאלד ט"ו יוס וט"ו של ניסן
עשוין פסח ואלס תקדים קריאתה
יעשו פסח לסוף שלשים יום שם
קריאה ונמלאו אולכין חמץ זימנס
אחרונים (זימנס) של פסח: זומן הוה
נמי אימתי להא סתנא. דהא רבי
עקיבא זומן הוה (הוה) ואמר
מיחא קיינן. אלמלא רבנן נמי דרשי
וזמנס זמנייהם: אימתי דאמרי חמי
רבה זו דברי ר' עקיבא סתומא.הא.
ולא גרסינן להאי לישנא דרשי זמן
וזמנס זמנייהם דהא רבנן דפליגי עליה
נמי דרשי ליה אלא שחמיירו לאחר
חורבן משום דמסתכלין בה:
קשיא דר"י. דהא צרימא דלעיל
אדר' יהודה דמתיב כדמפרש ואילי:
ואוקי

מגילה נקראת בי"א וכו'. פעמים
מפרש ואילי: לא פחוס ולא יוסר. לא פחוס ולא יוסר.
יומר מנו"ו: מימום הוה. צנמ"ט מפרש לה: אלא שהכפרים מקדימין
ליום הכניסה. כלומר מאחר שהמקדימין
קורין צ"ד הרי הכל צלל מו היכי
שפכתה י"א ו"ב ו"ג צ"ב צ"ג צ"ד
נתנו להן חכמים רשות להקדים
קריאתה ליום הכניסה יוס שני בשנת
שלפני י"ד או חמישי בשנת שהוא
יוס כניסה שהכפרים מתכנסין
ועיירות למשפט לפי שצמי דינין
יושצון בעיירות צמני ובחמישי מתקנת
עורא (צ"ק דף פ"ב). והכפרים אינן
צקילין לקרות וצריכין שיקראנה להם
אחד מזני העיר ולא הערימוס
חכמים להתאחר וללג ציוס י"ד
ופעמים ציוס הכניסה צ"ג ופעמים
שהוא צ"א: חל ארבעה עשר הניוס
בערב שנס עיירות ומוקדין חומה
קורין בו ציוס. שאין קריאת המגילה
בשנת גזירה שמא יטלנה צידו'. וא"ת
יאלרו המוקדין על אחר שנס הוא
ליה ט"ו ואמר קרא' ולא יעבור: חל
הניוס אחר שנס כפרים מקדימין
ליום הכניסה. דהוה ליה י"א. וטפי
לא משכתה לה יוס הכניסה שלפני
פורים מוקדס לו דמיוס הכניסה
ליוס הכניסה לא מקדימין: גמ'
ה"ג מנל מנל כדבעינן למימר לקמן
וכו'. והכי פירושא מנל ד"א וי"ב
ו"ג חזו לקרייה ד"ד וט"ו הוא דכתיב
צקרא וקא מחדר גמרמ מנל צממיה
האי לא חוזה היא אלא חכמים
הקילו עשיון כדבעינן למימר לקמן:
כדי שיפסקו. שיהו פנוין ציוס פורים
להספיק לורכי סעודת פורים צמני
העיירות: און הכי קאמרינן. און
מדיצא דניי המניסה: און
מדי. מנהקילו חכמים על הכפרים
להקדים על כרחן אנשי כנסת הגדולה
שמיקנו צמני מרדכי וקסתר את שמנת
הפורים וקריאת המגילה כולה הני
זמני תקון ונמנו רשות פורים:
דאי סלקא דעסר. י"ד וט"ו תקון
הכמנזין כמגילה ומו לא: הכי אמו
רבנן. דבמרייהו ועקרו תקנתא
והמירו להקדים צממיה: אלא
פשיטא איכנסו סקון. וכיון דאינו
תקון דמצי רמזינהו צמגילת אסתר
היינו דמצינא לן היכא מרמז ונמלן:
גורפיס. ל"ד וט"ו המפורשים כספר:
לימא קרא. את ימי הפורים האלה
זומן דמשמע זומן המפורש להם:
ואכסי מיצעי ליה. האי דנקט זמניס
לשון רביס: זמנו. של מוקדין לאו
ממעע זמן פורים דאי כמזו צמנו הוא
ליקרו צריציסר ואי צעו ליקרו
אמר קרא כימים אשר נחו בהם היהודים ימים כימים לרבות י"א וי"ב ואימא
תריסר ותליסר אר"ש בר יצחק י"ג זמן קהילה לכל היא ולא צריך לרבויה ואימא
כתיב ר"ש בר נחמני מ"ט לא אמר מבומניהם זמן זמנם זמניהם לא משמע ליה ורב שמן בר אבא מ"ט לא
אמר מכימים אמר לך ההוא לדורות הוא דכתיב אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן זו דברי ר"ע סתומתאה
דרדיש זמן זמנם זמניהם אבל חכ"א אין קורין אותה אלא בזמנה מיתבי א"ר יהודה י"א ימתי בומן שהשנים
כתיבין וישראל שרויין על אדמתן אבל בומן הזה הואיל ומסתכלין בה אין קורין אותה אלא בזמנה רבי יהודה
אליבא דבאן אילימא אליבא דר"ע אפילו בומן הזה איתא להא תקנתא אלא לאו אליבא דרבנן ובומן
שהשנים כתיבין וישראל שרויין על אדמתן מיהא קיינן תיובתא דרבי יוחנן תיובתא א"ד אמר רבה בר
בר חנה אמר ר' יוחנן זו דברי ר"ע סתומתאה אבל חכמים אמרו בומן הזה הואיל ומסתכלין בה אין קורין
אותה אלא בזמנה תניא נמי הכי אמר רבי יהודה אימתי כתיבין וישראל שרויין על אדמתן
אבל בומן הזה הואיל ומסתכלין בה אין קורין אותה אלא בזמנה רב אנשי קשיא ליה דר' יהודה אדר' יהודה
ומוקים

מגילה

נקראת ב"י א ב"ב בי"ג בי"ד במ"ו לא פחות
ולא יותר כרכין המוקדין חומה מימות
יהושע בן נון קורין במ"ו כפרים ועיירות
גדולות קורין בי"ד אלא שהכפרים מקדימין
ליום הכניסה כיצד חל להיות י"ד בשני
כפרים ועיירות גדולות קורין בו ביום ומוקפות
חומה למחר חל להיות בשלישי או ברביעי
כפרים מקדימין ליום הכניסה ועיירות גדולות
קורין בו ביום ומוקפות חומה למחר חל
להיות בחמישי כפרים ועיירות גדולות קורין
בו ביום ומוקפות חומה למחר חל להיות
ע"ש כפרים מקדימין ליום הכניסה ועיירות
גדולות ומוקפות חומה קורין בו ביום חל
להיות בשבת כפרים ועיירות גדולות מקדימין
וקורין ליום הכניסה ומוקפות חומה למחר
חל להיות אחר השבת כפרים מקדימין ליום
הכניסה ועיירות גדולות קורין בו ביום ומוקפות
חומה למחר: גמ' מגילה נקראת בי"א מנל
מנל כדבעינן למימר לקמן א חכמים הקילו
על הכפרים להיות מקדימין ליום הכניסה
כדי שיפסקו מים ומוזון לאיחהם שבכרכים
אנן הכי קאמרינן מכדי כולהו אנשי כנה"ג
תקיניהו דאי א"ד אנשי כנה"ג י"ד וט"ו תקון
אתו רבנן ועקרי תקנתא דתיקינו אנשי כנה"ג
והתנן ד"אין ב"ד יכול לבטל דברי ב"ד
חבירו אא"כ גדול ממנו כחכמה ובמנין אלא
פשיטא כולהו אנשי כנה"ג תקינו היכא
רמזיא א אמר רב שמן בר אבא א"ר יוחנן
אמר קרא וליקיים את ימי הפורים האלה
בזמניהם זמנים הרבה תקנו להם האי מיבעיא
ליה לגופיה א"כ לימא קרא זמן מאי זמניהם
זמנים טובא ואכתי מיבעי ליה זמנו של זה
לא בזמנו של זה א"כ לימא קרא זמנם מאי
זמניהם שמעת מינה כולהו אימא זמני טובא
זמניהם תרי ואימא תריסר ותליסר כדאמר
רב שמואל בר יצחק י"ג זמן קהילה לכל היא
ולא צריך לרבויה יכא נמי י"ג זמן קהילה לכל
היא ולא צריך לרבויה ואימא שיתסר ושיבסר
א"כ ולא יעבור כתיב ור' שמואל בר נחמני אמר
אמר קרא כימים אשר נחו בהם היהודים ימים כימים לרבות י"א וי"ב ואימא
תריסר ותליסר אר"ש בר יצחק י"ג זמן קהילה לכל היא ולא צריך לרבויה ואימא
כתיב ר"ש בר נחמני מ"ט לא אמר מבומניהם זמן זמנם זמניהם לא משמע ליה ורב שמן בר אבא מ"ט לא
אמר מכימים אמר לך ההוא לדורות הוא דכתיב אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן זו דברי ר"ע סתומתאה
דרדיש זמן זמנם זמניהם אבל חכ"א אין קורין אותה אלא בזמנה מיתבי א"ר יהודה י"א ימתי בומן שהשנים
כתיבין וישראל שרויין על אדמתן אבל בומן הזה הואיל ומסתכלין בה אין קורין אותה אלא בזמנה רבי יהודה
אליבא דבאן אילימא אליבא דר"ע אפילו בומן הזה איתא להא תקנתא אלא לאו אליבא דרבנן ובומן
שהשנים כתיבין וישראל שרויין על אדמתן מיהא קיינן תיובתא דרבי יוחנן תיובתא א"ד אמר רבה בר
בר חנה אמר ר' יוחנן זו דברי ר"ע סתומתאה אבל חכמים אמרו בומן הזה הואיל ומסתכלין בה אין קורין
אותה אלא בזמנה תניא נמי הכי אמר רבי יהודה אימתי כתיבין וישראל שרויין על אדמתן
אבל בומן הזה הואיל ומסתכלין בה אין קורין אותה אלא בזמנה רב אנשי קשיא ליה דר' יהודה אדר' יהודה
ומוקים

(א) עין געין עך סלל א'. (ב) הרמב"ן צמלממות כמז פיה הלשון וזו היא גיקמנו על רבינו האי גאון ז"ל. (ג) עין געין עך סלל א'. (ד) עין געין עך סלל א'. (ה) עין געין עך סלל א'. (ו) עין געין עך סלל א'. (ז) עין געין עך סלל א'. (ח) עין געין עך סלל א'. (ט) עין געין עך סלל א'. (י) עין געין עך סלל א'.